

Introitus:

Vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.

1. dopis Janův 5:4

Čtení ze Staré smlouvy

⁹ Běda *tomu*, kdo vede spor se svým Tvůrcem, střep mezi střepy země! Což hlína řekne svému hrnčíři: Co *to* děláš! nebo: Tvé dílo nemá ruce? (nebo *řekne ti* tvé dílo: *On* nemá ruce, Copak nemá ruce? nebo Je *jako* bez rukou?)

Izajášovo proroctví 45:9

Čtení z epištol:

⁶ Neboť Bůh, který řekl: ‚Z temnoty *at'* zazáří světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětil *lidi* poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista.

⁷ Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby přemíra té moci byla z Boha, a ne z nás. ⁸ Ve všem jsme sužováni, ale nejsme vhnáni do úzkých; býváme v nejistotě, ale nejsme zoufalí; ⁹ jsme pronásledováni, ale nejsme opouštěni; jsme sráženi, ale nejsme ničeni. ¹⁰ Stále nosíme na *svém* těle Ježíšovo umírání, aby byl na našem těle zjeven i Ježíšův život. ¹¹ Neboť my, kteří žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby i život Ježíšův byl zjeven na našem smrtelném těle. ¹² Takže v nás působí smrt, kdežto ve vás život. ¹³ Protože však máme téhož Ducha víry podle toho, co je napsáno: ‚Uvěřil jsem, proto jsem mluvil,‘ i my věříme, proto také mluvíme, ¹⁴ a víme, že ten, který vzkřísil [Pána] Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví *spolu* s vámi. ¹⁵ Vždyť to všechno *je* kvůli vám, aby milost, rozhojněná skrze mnohé *lidi*, rozmnožila vděčnost ke slávě Boží.

2. dopis Pavlův do Korintu 4:6-15

Čtení z evangelia:

¹⁶ Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil. ¹⁷ Když ho spatřili, poklonili se [*mu*]; ale někteří pochybovali. ¹⁸ Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. ¹⁹ Jděte [tedy] a číňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého ²⁰ a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. [Amen.]“

Matoušovo evangelium 28:16-20

Učedníci

Bylo po vzkříšení Pána. Učedníci se setkali se vzkříšeným Pánem. Všichni se klaněli. A při tom klanění, v němž byli bez rozdílu, se najednou dělili ve schopnosti věřit ve skutečnost. Někteří pochybovali.

Co měli za sebou? Minimálně čas na cestu z Judska do Galileje. Nevíme přesně, jak dlouho to bylo po zmrtvýchvstání. Ale generálně: Všech jedenáct v intimním společenství s Pánem,¹ nejprve prozkoušené zradou a smrtí kolegy Jidáše, pak i smrtí Ježíšovou. Jedna z nich zbytečná bez výsledku a druhá nepochopitelně obrácená ve vítězství zmrtvýchvstáním. Naprosto a až příliš jasné vítězství dobra. Všichni to viděli, ale někteří pochybovali.

O čem pochybovali? Co jim nebylo jasné? První, co mne napadne, když slyším o pochybnostech, to jsou rozpaky nad sebou samým. Jsem já v pořádku? Nezdá se mi to? Nejsem já mimo? Nejsem v nějakém pomateném hororu? Přežiju to? Pak jsou to

¹ Snad na hoře, kde dostali vládní prohlášení v kázání na hoře... (viz: Matoušovo evangelium 5)

pochybnosti o světě. O možnosti úspěchu dobra.² Pochybnosti o druhých, především o spásě a spasiteli. Tedy o tom, kdo zvítězil... A bylo by možné popisovat další pochybnosti.³

Ale ať byl důvod jakýkoliv, nikdo jim to v této chvíli nevytýkal. Nikdo nedělal analýzu jejich duše, neříkal lacině: "Jó, kdybyste měli Ducha svatého, nepochybovali byste!"⁴ Nikdo se jim nevymlouval, nepřemlouval je, aby měli dobrou mysl, aby se zvedli, vždyť přece vidí živého Pána! Tohoto bychom se měli navzájem také ušetřit a důvěřovat si. Důvod pro takové pochyby⁵ bývá vážný!

Pán Ježíš svou moudrostí rozpoznal, že je třeba učedníky ujistit o svém panství a o své blízkosti. A tak jim řekl, že má veškerou moc a taky že je neopustí, po všechny dny s nimi bude. Časově neomezeno.

A mezi to vklínil slovo o děláni učedníků z lidí po všem světě. Učedníci je mají křtít ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého a pak je mají učit. Toho učení je tam nějak moc. Léta jsem měl potíže s tím, co a kdy to učení je. Zda má přednost před křtem, tedy že je člověk po obrácení dlouho vyučován a pak velmi zralý přijímá křest, či naopak. Nový křesťan je rychle pokřtěn po svém znovuzrození a teprve pak je vyučován. Nicméně dnes tuším, že Ježíšova slova znamenají, že dělat učedníky, křtít a pak učit neznamená nějakou postupnou linii křesťanského vzdělávání. Ale naopak, že je to komplex. Že *učedníkujeme*, učíme se s lidmi již před obrácením, sdílíme s nimi to, co by se mělo dělat, co je užitečné a všeobecně lidské. Co svědčí o dobrém Pánu Bohu. A poté, co je pokřtíme, učíme se zase s nimi tím, že děláme v Božích službách spolu.

My tomu říkáme preevangelizace, děláni kontaktů či jak ještě jinak. Ale ono je to už *učedníkování, děláni učedníků*. Rádi bychom extra duchovní práci, která bude vidět. Ale čerstvý Duch svatý vane i při štípání dříví a brigádě na obecním majetku. Není úplně důležité, co děláme, ale jak to děláme a s kým to děláme.⁶

Četli jsme, že jsme duchovní osobnosti v hliněných nádobách. Pro starověké hrnčíře nebylo překvapivě tak složité vytočit nádobu, hrnčířský kruh nebyl takovým technologickým problémem. Daleko složitější bylo získat hlínu, která by byla homogenní, bez hrubých příměsí, zpracovaná a prohnětená a hlavně bez bublinek vzduchu. Starověcí hrnčíři používali mnoho příměsí (potaš, sůl, výkaly, alkohol...) aby se jim podařilo ztuhnout

² Hovořil jsem se starostou našeho města. Vzpomínal na léta gymnazisty v Teplicích a na akademii, kterou jim dopřál učitel podle Platónského vzoru. Na vlévání naděje přesvědčením, že jenom krásnem se dá stvořit krásno. To znělo zvláště v Teplicích před rokem 1989, kde se zavíralo město vozidlům pro nadměrné koncentrace exhalací a prachu. Člověk by v dobro tehdy nevěřil, jezdíval jsem tam jako kazatel. A přesto...

³ Zákon Mojžíšův nezná výraz *pochybnosti*, ale také neví o výrazu *jistota*. (Abraham Heschel, *Entre el Hombre y Dios* (Free Press, Nueva York, 1997), p. 96.) http://skipmoen.com/tag/distazo/#_ftn1

⁴ Apoštol Pavel měl za to, že i on má Ducha svatého (1. dopis do Korintu 7:40) a přesto byl plný úzkostí, tlaku, zmatků a soužení (Viz 2. dopis do Korintu 6:4)

⁵ Řecký výraz pro *pochybování* je zde a v Matoušově evangeliu 14:31 (Petr ve vlnách bouře) *distazein*, což neznamená mentální, filozofické pochyby (zdvojení alternativ *di-*) ale chvění v důsledku smršti událostí.

⁶ Německý Dietrich Schindler kazatel vyprávěl, jak ve východní části Německa zakládali sbor ve městě tak, že se tým nejprve pokusil analyzovat život toho města. Pochopit, poznat, spočítat, naslouchat. A tak došli k tomu, že v tom městě mají vše a jedna věc chybí: Šatny a sprchy u fotbalového stadiónu. A tak se složili a postavili je, což nešlo bez spolupráce s městem. A nescházeli se tam, ale stavěli ty šatny. Moji kolegové, když to slyšeli, přemýšleli, kdo to platil, proč to stavěli a podobně... Proto, aby dělali něco s lidmi kolem, aby lidi kolem povzbudili a oslovili a spolupracovali s nimi...

hlínu. Pokud má mnoho bublinek, při prosychání se hroutí a při vypalování praská. Starověké hrnčířské dílny měly velký odpad. Ostatně, hliněné nádoby nebyly na dlouhé používání.⁷ Proto bylo všude mnoho střepů. Pole hrnčířovo, které koupili náboženští potentáti za peníze zrady Jidášovy, bylo zřejmě v údolí Ben Hinom a mělo jeden důležitý význam: bylo to pole ztracených nadějí, pole potřískaných nádob.

A tak potřebujeme nehodnotit lidské chvění a pochybnosti. Nezáleží na tom, jak se cítíme, ale co děláme. Ježíšovo “Jděte!” končí debatu a obrací zrak k podstatným věcem. My také potřebujeme být s Bohem a pod Jeho mocí. A my také potřebujeme být blízko lidí a spolu s nimi růst jako učedníci Ježíše Krista. Čas je krátký, než se ulomí hrdlo naší dočasné a křehké existence.⁸

⁷ Viz: Kniha Leviticus 6:21

⁸ Viz: Kniha Kazatel 12:6